

**Dådet vid Gåsgränd eller
glädjeflickans hämd : en sann
historia /**

Lotus corniculatus,

59 C Br.

Rosen
(Sv.)
(Ar)
o

Dådet vid Gåsgränd

ELLER

Glädjeflickans Hämd

EN SANN HISTORIA

SKILDRADE

AF

LOTUS CORNICULATUS

DEPARTMENT OF THE ARMY

FORM NO. 1

RECEIVED

DÅDET VID GÅSGRÄND

ELLER

GLÄDJEFLICKANS HÄMD

EN SANN HISTORIA

SKILDRADE

AF

LOTUS CORNICUTATUS

ORDRET VID ERBJÖRD

GLÄDFELICKANS HÄND

ET SVAR PÅ

FRÅGAN OM

I Kap.

Amanda.

Apotekare Lundevall innehade ett af de bästa officinerna i sitt slag inom hufvudstaden och han hade derfor råd att föra hof i sin stora vackra ungarlsvåning i början af Drottninggatan. Särskildt lade han an på att samla omkring sig en stab af vackra tjänstflickor, oberoende af, om de behöfdes eller inte. Detta orsakade att alla fruar med giftasvuxna döttrar betitlade apotekarns hem såsom ett harem och honom själf som en pascha, och likaledes uppstodo genom flickornas inbördes täflan om husbondens gunst många konflikter dem emellan, som fingo synbara minnen i klösningar och blånader.

Bland mängden af flickor som varit anställda i Lundevalls tjänst, var äfven en ung helsingflicka, som hette Amanda. Hon var kanske den skönaste

af alla apotekarens odalisker, och han hade ock fäst sig särskildt vid henne, men hon afvisade alla hans förslag och var alldeles döf för alla anbud om pengar och grannlåter.

Och dock var Amanda ingen oskuld. Hon hade »sin egen lille raring», som var anställd vid brandkåren och åt honom skänkte hon sig utan motsägelse.

Emellertid växte apotekarens lidelse för den sköna tjenarinnan allt mer och han svor att till hvarje pris eröfra henne. Han började också smått ana en rival, och svartsjukan sporrade hans åtrå. Emellertid gingo hans tankar på rivalen åt alldeles orätt håll, i det han nämligen ansåg en af traktens yngre polismän vara den lycklige och därför sökte sätta krafter igång att få den unge ståtliga mannen förflyttad till annat distrikt.

Konstapel Starke var emellertid långt ifrån någon rival till apotekaren, men han brann af samma glödande passion till skön Amanda och hade äfvenledes svurit vinna hennes genkärlek, kosta hvad det ville.

Brandkorpral Värme var emellertid allt jämt i okvald besittning af den sköna och han var henne också trogen.

Konstapeln kom emellertid snart underfund med, hvem den egentlige rivalen vore. Då han på omvägar fått noga veta apotekarens planer, så beslöt han att underrätta denne om saken och öfverenskomma om gemensam aktion mot de älskande.

Apotekaren blef förtjust öfver detta samarbete, som enligt hans mening ovilkorligen skulle sluta med uppfyllelse af hans länge närda längtan. Han gaf konstapel en hel femtikronsedel i dusör och lofvade mera framdeles.

Emellertid var efter den dagen Amanda lika döf för hotelser som förut för lockelser. Apotekaren blef arg och afskedade flickan. Hon tog saken kallt och gaf sig ut på rundgång till kommissionskontoren, men det var ej lätt att få tjänst. Fruar med giftasvuxna döttrar och inackorderingar ansågo en så vacker flicka olämplig, och fruar med män, som ännu inte lekt all rommen af sig, fruktade ännu mer en vacker tjänstflicka. Amanda fick alltså ingen plats och hennes besparingar krympte snart tillsammans till en obetydlighet. Det var icke utan, att hon ett ögonblick funderade på att söka upp apotekaren igen och gifva vika för hans åstundan, men hennes stolthet förbjöd henne att låta honom triumfera som segrare. Vårst grämde henne emellertid, att brandkorpral Värme svalnat i samma mån, som hennes tillgångar började sina, ja, hon hade sett honom i Strömparterren tillsammans med en annan kvinna.

En kväll då hon skulle återvända till sin bostad, fick hon konstapel Starke i sällskap.

— Nå, Amanda, sade han, har ni ännu tänkt på att ge mig svar på den der frågan i våras? Vill ni eller vill ni inte?

— Det vill sig inte alls med er, gaf hon näbbigt till svar. En så'n der sta'n's klädhängare

vill en ordentlig flicka inte ha något med att göra.

— Var lagom nosig! Den der brandkorpralen är det inte mer med än med någon annan. För resten så har han visst skaffat sig annat nu.

— Nå än se'n? Utom poliser och brandsoldater fins det väl folk.

— Akta er bara! mumlade Starke ilsket och snodde sina mustascher. Om ni inte nu går med mig, så anmäler jag er på byrån.

— Det vore just i stil med vanlig polisheder, tyckte Amanda.

— Nåå?

— Jo, jag följer inte med er.

— Skyll er sjelf!

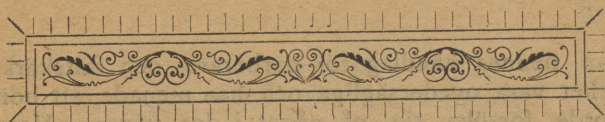
— Bevars väl! Jag sköter mig nog.

Starke fortsatte ensam sin väg, sårad till sin egenkärlek och rufvade på hämd.

Då Amanda dagen derpå kom till kommissionskontoret fick hon en plats hos en gammal enkefru. Tjensten skulle tillträdas två dagar senare, och flickan glädde sig åt att igen ha en anställning.

Men hon kom aldrig att tillträda platsen, ty redan dagen efteråt hemtades hon af två poliser till besigtningssbyrån och blef trots sina protester inskrifven bland dem, som äro underkastade den reglementerade besigtningen.

Hon aflät ett bref till apotekaren med bön om hans skydd, men hon erhöll aldrig något svar.

II Kap.

Glädjeflickan.

Amanda kände sig i början djupt olycklig. Hon var nu brännmärkt, tyckte hon, och då ingenting annat återstod, hängaf hon sig åt ett yrke, som hon djupt föraktade.

Hon höll sig oppe, som man säger, omgaf sig med all sköns lyx och sparade sig så mycket som möjligt. Hon hade en liten nätt lägenhet på Östermalm och hennes kunder voro endast finaste jeunesse dorée. Hon sparade betydliga summor, ty hon hade beslutit att om en inte allt för lång tid sluta med glädjeflickans lif.

Bland hennes flitigaste besökare var en ung doktor, som tycktes ha fäst sig vid den sedesamma glädjeflickan och på allt sätt sökte utveckla hennes talanger. Han talade ofta om, att hon kunde lära sig något praktiskt. Särskildt ansåg

han hennes handlag för barberare- och fältskärsyrket vara ovedersägliga och han menade, att hon borde försöka sig på något i den vägen. Vore det behöfligt skulle han själf i en del saker handleda hennes utbildning.

Amanda var ej se'n att hörsamma hans ord. Hon var snart genom hans bemedling elev på en fältskärsstuga och hon gjorde goda framsteg. Hennes ställning i samhället lade emellertid hinder i vägen för att hon skulle kunna taga sin examen. Doktorn förmedlade därför hennes uttagande från prostitutionen och med hans hjälp lyckades hon i landsortsstad vinna full utbildning.

Vid återkomsten till hufvudstaden fick hon af sin doktor, som lifvigare än tillföre intresserade sig för henne, teoretisk utbildning och aflade en dag fältskärsexamen.

Hon eignade sig emellertid ej åt praktiken utan lefde uteslutande för sin doktor.

Då denne efter någon tid började tala om en utländsk studieresa, som han skulle företaga, blef Amanda orolig. Hon skulle ju förlora sitt stöd. Hvem kunde veta hvad sedan kunde hända? Och dessutom — hennes mission vore ännu ej slut. Hon hade beslutit att hämnas, men efter hämden kunde hon ej längre stanna i landet — så grundlig skulle den bli, och för en resa utomlands behöfde hon en mans stöd och hjälp.

Några månader gingo och tiden för doktors afresa närmade sig. Han skulle resa med en af de första båtarna till Tyskland.

Det talades ej ett ord om, att hon tänkte resa med, men i tysthet förberedde hon allt. Hon realiserade en del af sina smycken och sitt bohag, dock så hemligt, att ingen hade aning derom. Hon skaffade sig pass i en annans namn och rustade sig i öfrigt så, att det var tydligt, att hon inte mer ärnade återvända.

En dag frågade hon sin doktor:

— Nå, tror du jag i t. ex. Amerika skulle kunna slå mig ut i yrket?

— Det tror jag bestämdt. Du skulle med en ytterst liten kurs derute snart vara en fullflugen amerikansk doktor.

— Det vore stilig.

— Jag tror bestämdt, att du i operativ väg skulle kunna åstadkomma vackra prof.

— Jag har lust att försöka.

Hon yttrade det sista i en ton och med en energi, som kom doktorn att studsas.

— Hon måtte ha någon alldeles särskild afsigt, tänkte han. Skada på ett så godt hufvud och så goda anlag, att hon inte fått den fullständiga utveckling som kunnat göra henne till läkare.

Han lade smeksamt armen om hennes lif, och hon gaf honom de ömmaste smeknamn. Hans karesser blefvo eldigare, hon slöt sig närmare till honom — — —

Då hon en stund senare reste sig från chais-longuen, medan han sysslade vid lavoaren, sade hon:

— Jag skall resa bort på några dagar, men hoppas vara åter, tills du reser. Jag har en särskild affär att uträtta. Skulle vi inte träffas, så hoppas jag, att du inte är ond på lilla Amanda.

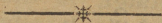
— Det kan du vara aldeles säker på, svarade han.

— Tack!

* * *

Dagen derpå voro rullgardinerna nere för fönstren i Amandas lägenhet. Nyckeln var urtagen.

Hon hade alltså lemnat sin bostad och anträdt resan.

III Kap.

Hämnden.

Resan var dock icke synnerligen lång. Den hade företagits med spårvagn från Östermalm nedåt Staden. Vid Kornhamnstorg hade Amanda stigit ur och medförande en liten väska af ryssläder begifvit sig Stora Nygatan framåt. I Gåsgränd hade hon vikit upp och tagit in på ett ställe, der man hade rum för resande.

Hennes dagar förflöto der i stillhet, men på kvällarne företog hon promenader åt skilda håll. Det var alldeles tydligt att hon sökte någon.

En dag mötte hon Starke, som under tiden avancerat till öfverkonstapel. Hon låtsades vara gladt öfverraskad och hälsade som på en gammal god vän.

— Nå, tyckte Starke, gick det inte som jag sade?

— Jo visst.

— Så är det, då en flicka är tjurskallig.

— Strunt värdt! Det der var ju inte så farligt. Det gick ju bra ändå.

— Jaså. Och nu — hvad gör Amanda?

— Som förut förstås.

— Då kunde jag kanske . . .

— Ja, kom med! Jag bor i Gåsgränd.

Starke slickade sig om munnen. Han var ingen kostföraktare, och fast han sedan flere år var familjefader, tog han gerna emot glädjeflickors ynnestbevis.

Klockan i Storkyrkan slog just tolf, då de trädde genom porten till logishuset vid Gåsgränd.

Snart voro de uppe. Starke ville genast tagga ut sin rätt, men Amanda tyckte att de först borde dricka litet vin. Hon tog genast fram ett par buteljer och Starke lät sig väl smaka. Han blef alltmer upprymd. Hans smekningar voro ej af allra älskvärdaste slag, men Amanda lät sig icke bekomma.

I ett obehagadt ögonblick tömde hon en flaska af en fingerborgs rymd i Starkes glas, och eggade honom derpå att dricka.

Sömnmedlet — ty det var ett sådant — gjorde snabb verkan.

Med ett djäfvulskt leende betraktade Amanda sin öfverlistade fiende. Skyndsamt befriade hon honom från kläderna och framtog derefter sin lilla

väska. Då denna öppnades, glänste deri en mängd fina små operationsverktyg.

Följande morgon begaf sig Amanda tidigt ned till ångbåten, skref in sig bland passagerarne under det falska namn, passet angaf, och begaf sig till sin hytt.

Rummet vid Gåsgränd var stängdt, och städerskan antog, att fröken derinne efter sitt nattliga besök ville sofva längre än vanligt, hvadan hon ej brydde sig om att göra någon undersökning.

På eftermiddagen påkallades emellertid personalens uppmärksamhet af intensiva tjut derinne ifrån. Man kom till och såg en naken karl, delvis nedblodad, ligga på soffan och ropa på läkare.

Polis tillkallades och denne hemtade läkare.

Denne observerade en stund den jämrande samt utbrast till sist:

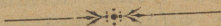
— Han har blifvit skamligt misshandlad . . . Utmärkt skickligt gjordt, jag skulle inte kunnat göra det bättre sjelf! Det är ingen fara för lifvet.

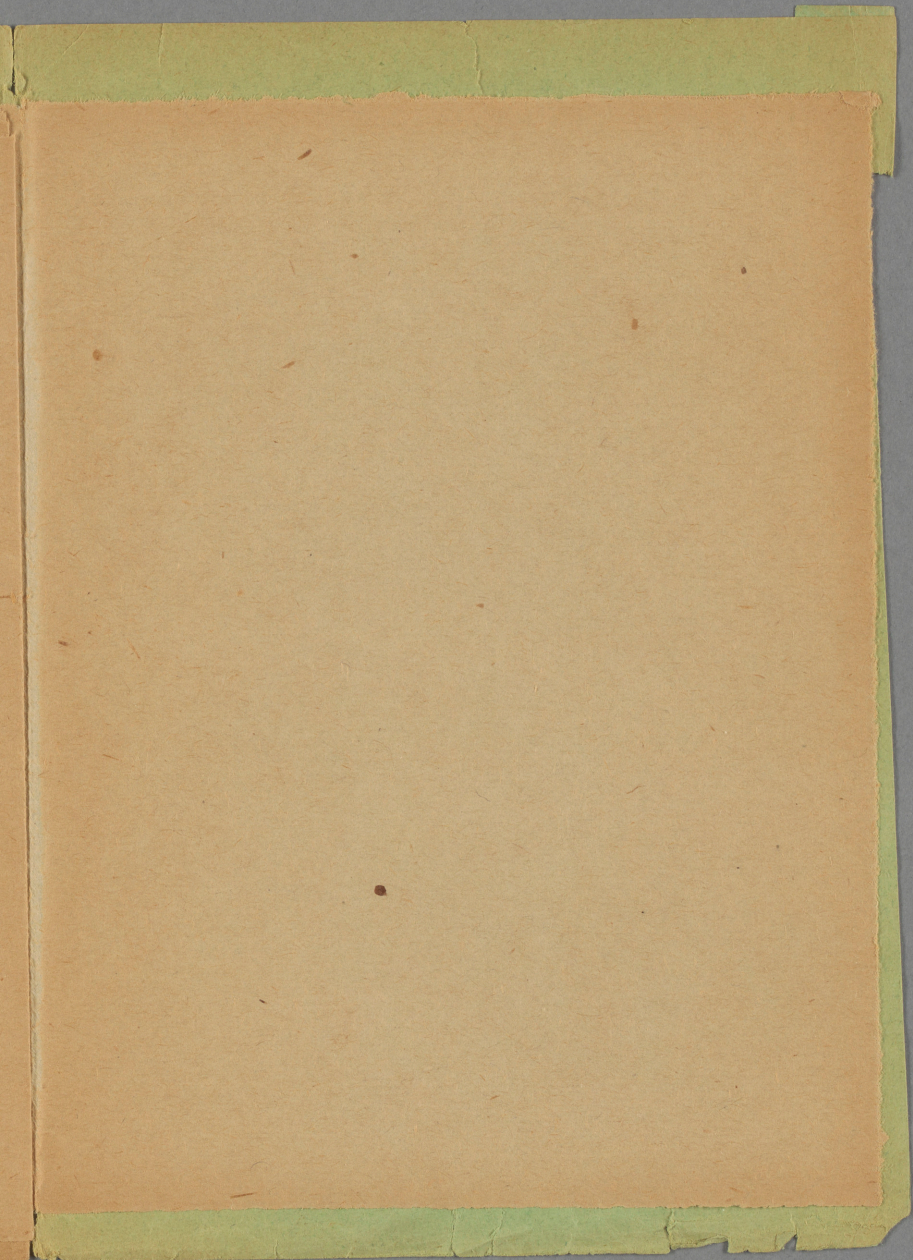
Polisen sattes i rörelse för att fånga brottslingen, men denne fans ingenstädes. Man såg igenom de afgångna fartygens passagerarelistor, men der fans ej namnet på den uppgifna brottslingen. Derjämte ville ej häller vederbörande att genom en rättslig undersökning polisen skulle bli komprometterad, hvadan saken fick förfalla.

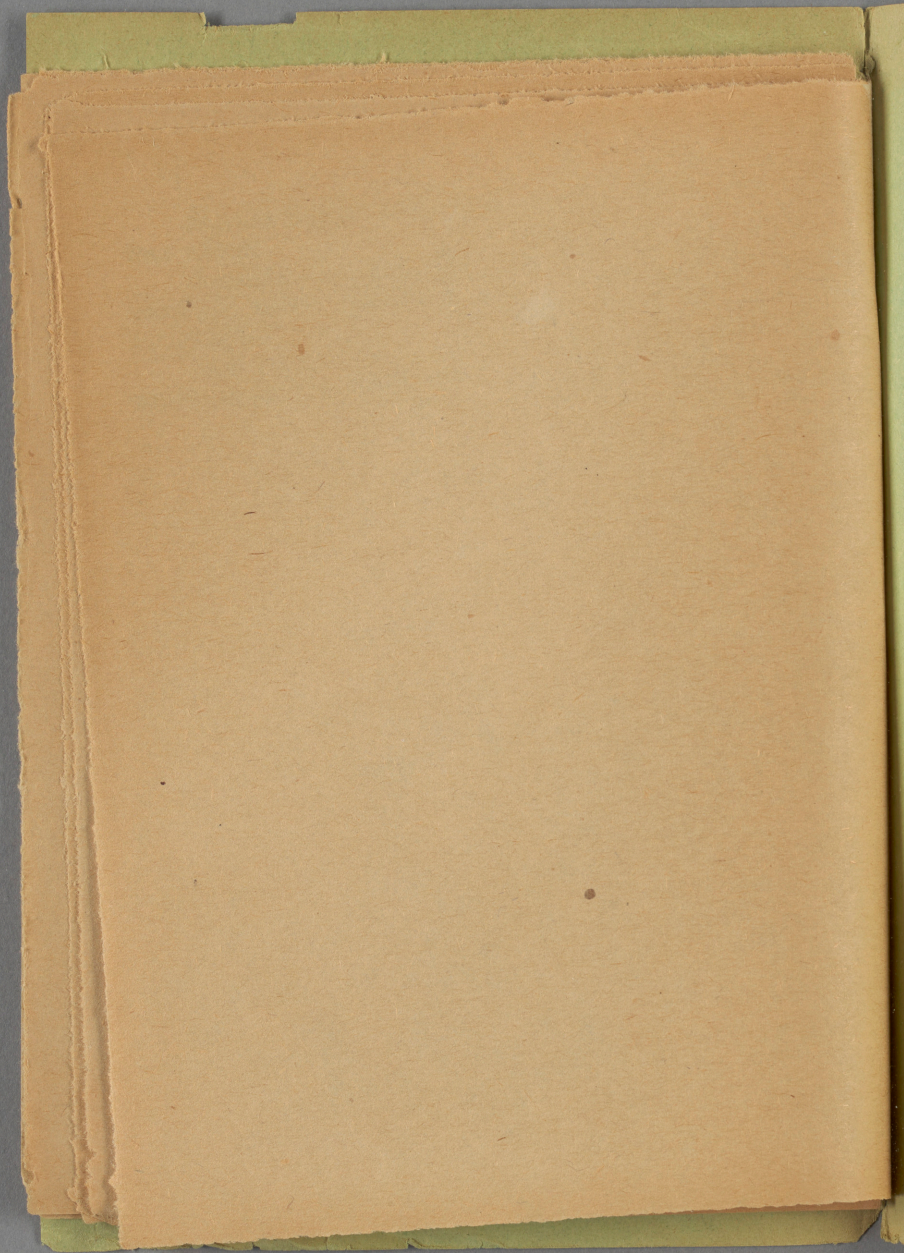
Starkes hustru sökte skilsmässa och sjelf fick han afsked.

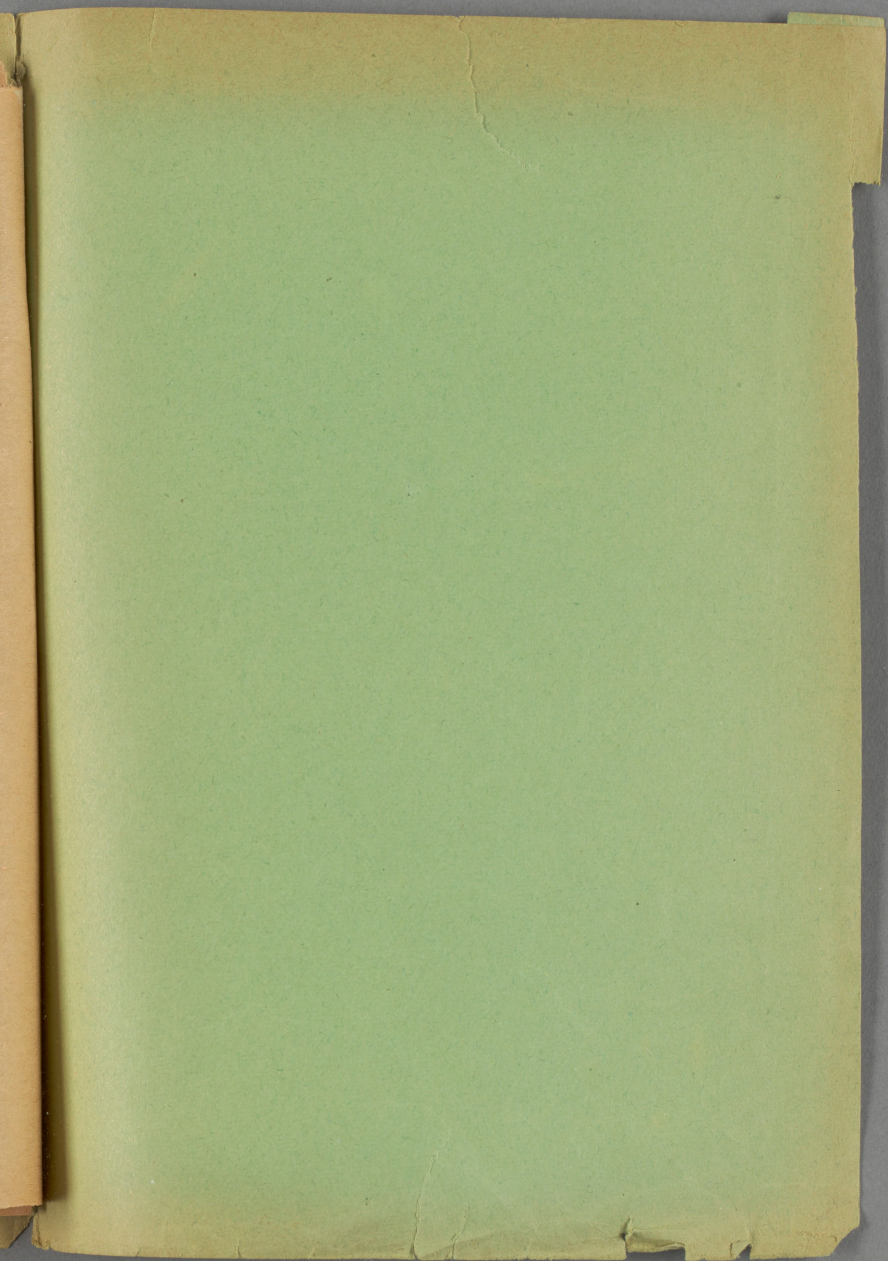
Amanda landade lyckligt i Boston och förvärfvade snart, såsom hennes doktor spått, doktorsgraden.

Som plåster på Starkes sår har hon en gång sändt honom en hundradollarsedel.

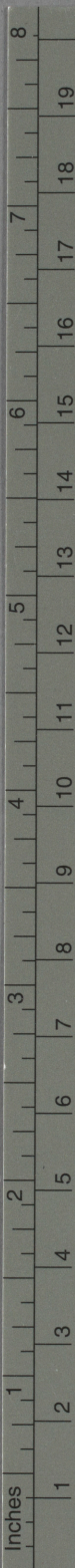

Centimetres **TIFFEN® Color Control Patches** © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black